

1 Împărați - Comentarii Jean Koechlin

David este acum înaintat în vârstă. Obosit de o viață de suferință și de lupte, continuă să se încreadă în Dumnezeu, așa cum exprimă rugăciunea lui din Ps. 71: „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețea mea ... Și chiar până la bătrânețe și păr cărunt, Dumnezeule, nu mă părăsi” (v.17, 18; vezi și v. 9). Domnul îi va răspunde și-i va acorda ajutorul Său în ultima încercare ce îl așteaptă. După Absalom, un altul dintre fiii săi, Adonia, apare pe scenă, conspirând să ia tronul. Sfârșitul trist al fratelui mai mare nu-l învățase nimic. De altfel, educația acestuia tânăr lăsa mult de dorit. Tatăl lui nu-l muștrase și nu-l corectase niciodată. Din fragedă copilărie, Adonia făcuse întotdeauna numai ceea ce dorise. Iată un nou subiect de meditație pentru cititorii noștri mai tineri care-i găsesc câteodată pe părinții lor prea exigenți! Fie ca ei să ajungă să înțeleagă că a fi astfel „pedepsiți”, copii fiind, sau tineri – sau tinere – îi poate scuti la anii de maturitate de pedepse cu mult mai dureroase. Dumnezeu nu Se poartă diferit cu fiii Săi (Evrei 12.6). De câte ori înțelepciunea și dragostea Lui nu ne-au împiedicat să ne facem propriul drum: aceasta spre binele nostru imediat și probabil etern!

La En-Roguel, celebrarea este în plină desfășurare. Invitații sunt strânși în jurul lui Adonia. Șiretul loab se găsește acolo, la fel și Abiatar, cel care a uitat cuvântul de har al lui David („Rămâi cu mine...” – 1 Samuel 22.23). Ceilalți fii ai împăratului, din oportunism sau din slăbiciune de caracter, s-au alăturat cauzei fratelui lor. Excepție face unul singur: Solomon, care nu fusese invitat. Și nu fără motiv! Oare nu este el ales de Dumnezeu ca să-i succedă lui David? Ce-ar fi făcut Solomon la această sărbătoare? Dar întregul plan, abil urzit, va fi zădărnicit de câteva suflete credincioase care sunt în pas cu voia lui Dumnezeu. Îndată ce situația i se aduce la cunoștință, David acționează: Solomon va urca acum pe tronul său. Și toate poruncile date converg spre acest efect. În zilele noastre, în toate domeniile, omul se pune pe sine în față, căutând propria glorie. Un singur gând nu-l preocupă niciodată: cunoașterea voii lui Dumnezeu. Și, de fapt, această voie divină este să-i ofere lumii pe Împăratul care i-a fost destinat: pe Isus Hristos. Astăzi, Împăratul acesta este încă respins și disprețuit aici; El nu primește invitație la celebrările lumii care stănesc bucuria ei. Și nici aceia care se tem de Dumnezeu nu-și găsesc vreun loc.

O ceremonie cu totul diferită va fi celebrată acum, potrivit instrucțiunilor lui David. Înconjurat de bucuria poporului rămas credincios, tânărul Solomon urcă pe scaunul de domnie al tatălui său. Ce contrast mare față de Adonia! Noul împărat nu acționează pe cont propriu: el este determinat să urce pe catărul împăratului, este dus la Ghihon, unde este uns de Iadoc în mijlocul bucuriei generale. Între timp, la En-Roguel sărbătoarea se sfârșește. Un viuet neobișnuit și persistent vine dinspre cetate. Loab, militar experimentat, aude trompeta și se neliniștește. În momentul acesta apare Ionatan, aducând știri. În ce-l privește, acestea sunt știri bune, pentru că David a rămas domnul lui, împăratul. Dar ce dezastru pentru Adonia și pentru oaspeții lui! Întreaga conspirație se prăbușește dintr-o dată și cei implicați se împrăstie descumpăniți. Însăimântat, Adonia uzurpatorul se prinde de coarnele altarului, implorând clemența împăratului. I se acordă păsuire, deși mândria și răutatea inimii lui nu fuseseră judecate. Ce prostie este să se opună cineva lui Dumnezeu și Unsului Său! Și totuși, aceasta este ceea ce Anticrist va face în curând; dar va fi distrus, pentru ca să dea locul Domnului Isus și împărăției Sale.

Ultimele cuvinte rostite de un tată sau de o mamă pentru copiii lor, la momentul morții, au întotdeauna o mare importanță. Cele ale lui David pentru Solomon pot fi rezumate astfel: „Păzește Cuvântul lui Dumnezeu”. Aceasta a fost și dorința Domnului Isus la momentul când avea să-i lase pe ai Săi (Ioan 14.23, 24). Apoi este necesar ca David să vorbească și despre judecată. Domnia dreptății și a păcii nu poate fi stabilită fără ea. Crimele lui loab și insultele lui Șimei, mult timp nepedepsite, trebuie acum reamintite. Ceea ce șterge păcatul este mărturisirea, nu uitarea (anii lăsați în urmă). Însă ceea ce a făcut Barzilai pentru împărat și pentru poporul lui, cu atât mai mult nu trebuie uitat. Solomon, ca unul care ne vorbește despre Hristos ca împărat al dreptății, va răsplăti fiecăruia după lucrările lui, așa cum ne arată partea a doua a acestui capitol. Ziua în care Domnul își va stabili împărăția, în glorie, va fi și ea o zi de răsplătire (Matei 25.31). Unora li se va acorda viață eternă, alții vor fi supuși unor chinuri care nu vor fi mai puțin eterne. Da, există un judecător, un scaun de judecată, un iad (Ap. 20.12-15). Dar de asemenea există o „înviere a vieții” (Ioan 5.29). Aceasta este ceea ce așteaptă David de acum încolo. El adoarme și va fi adăugat la părinții săi, „după ce – cum declară Fapte 13.36 – a slujit voii lui Dumnezeu în generația lui”.

Dacă la noapte Domnul ne-ar invita, ca și pe Solomon, „Cere ce vrei să-ți dau”, ce l-am răspunde? Nu am siguranța că fiecare dintre noi ar avea întâi de toate dorința să primească ... „o inimă care ascultă” (v.9 notă: care aude). Șansă, succes, distracții, călătorii, acestea sunt dorințele celor mai mulți dintre tinerii acestei lumi. Dar dorințele noastre, care sunt? O inimă care ascultă (sau o inimă inteligentă; în v. 12: „o inimă înțeleaptă și care înțelege”) – iată o cerere agreeată de Dumnezeu și pe care o poate întotdeauna împlini. „Iar dacă vreunul dintre voi este lipsit de înțelepciune, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu dărmicie ... și i se va da” (Iacov 1.5). Aceasta nu este o rugăciune care să poată izvorî din inima cuiva deja înțelept în ochii proprii (Proverbe 3.7). Dar Solomon nu are o părere înaltă despre sine: „eu sunt un copil mic – spune el – nu știu nici să ies, nici să intru” (v.7). Să remarcăm aici că inima – și nu capul – este aceea care trebuie să asculte și să înțeleagă. Iubirea pentru Domnul este cheia adevăratei inteligențe. Mai presus de toate, să-L luăm în considerare pe Modelul nostru desăvârșit, care declară prin vocea profetului: „Domnul Dumnezeu ... Îmi trezește urechea ca să ascult ca un ucenic” (Isaia 50.4).

În Israel, împăratul era și judecătorul suprem, imagine a Domnului Hristos care, în viitor, va exercita ambele funcții în același timp. Împăratul Solomon are cu atât mai multă nevoie de înțelepciunea divină pentru această dublă misiune, de a guverna și de a judeca poporul, cu cât era și tânăr. Dar promisiunea lui Dumnezeu se împlinește fără întârziere, iar celebrul verdict pronunțat de Solomon în cazul celor două femei îl face cunoscut în tot Israelul, că primise „înțelepciunea lui Dumnezeu ... ca să facă judecată” (v.28). Nu acesta a fost modul în care Absalom se străduise să-și stabilească reputația de judecător (2 Samuel 15.4). Cum ar fi putut dreptatea să domnească, dacă omul acesta neevlavios, rebel și ucigaș, ar fi reușit să pună stăpânire pe tronul pe care Dumnezeu îl destinase fratelui său mai tânăr, Solomon? Unul singur a fost mai înțelept decât Solomon. Să-L contemplăm pe Isus, copil „plin de înțelepciune”, uimindu-i pe învățații legii prin inteligența Sa (Luca 2.40, 47), iar mai apoi, în timpul servirii Sale, răspunzând fiecăruia după inima lui, discernând cursele care-l erau pregătite și uluindu-și adversarii. El este cu totul de admirat în situația în care-și exprimă judecata cu privire la femeia adulteră: „Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea” – le răspunde El acuzatorilor (Ioan 8.7). „Ce (este această) înțelepciune dată Lui?” – se întrebau ei cu privire la El (Marcu 6.2).

Astfel, împărăția lui Solomon se stabilește pe fundamentul de neclintit al păcii și al dreptății. Ea prefigurează – cum am văzut deja – perioada fericită în care nu numai Israel, ci întreaga lume va fi eliberată de război și de nedreptate. În prezent, în ciuda tuturor eforturilor lui, în ciuda progresului său tehnic și social, omul nu reușește prin sine însuși să întroneze pacea și dreptatea, deși toți oamenii tânjesc după ele. Înainte să se poată întâmpla aceasta, Satan trebuie să fie legat, iar Fiul Omului să preia dominația universală. Să luăm în considerare ordinea perfectă pe care o obține Solomon în administrarea împărăției. Doisprezece administratori, câte unul pentru fiecare lună a anului, sunt răspunzători

prin rotație de aprovizionarea curții regale. Ei ne amintesc de acel rob credincios și înțelept pe care stăpânul l-a pus peste ceata servitorilor săi, ca să le dea hrana la timp (Matei 24.45). Domnul a dat daruri slujitorilor Săi: păstori, învățători... care au misiunea să distribuie hrana spirituală celor ai Săi. Dar, într-un fel mult mai general, fiecare credincios trebuie să fie un bun administrator, fidel, purtându-se cu răspundere față de „talanții” pe care Stăpânul său i-a încredințat spre propria-I glorie.

Să observăm conexiunea dintre v.20 și v. 29. Poporul și inima împăratului au o dimensiune comună: aceea a nisipului de pe plaja mărilor. Cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a dat unsului Său o inimă suficient de largă pentru a cuprinde și pentru a iubi toată această mare națiune a cărei răspundere o poartă acum. În același fel, dragostea Domnului este după măsura numărului celor care-l aparțin și mulțimea lor nu o copleșește. Crucea a făcut dovada. Scump cititor credincios, El te iubește ca și cum ai fi singurul său răscumpărat. Noi nu vom ajunge niciodată să sfârșim cunoașterea și înțelegerea „dragostei lui Hristos care întrece cunoștința” (Efeseni 3.18, 19). Această frumoasă prefigurare a domniei milenare a lui Hristos evocă odihna de care întreaga creație se va bucura în final, după ce a suspinat atât de mult timp sub „robia stricăciunii” (Romani 8.19-22). Solomon a vorbit despre fiare, păsări, târătoare, pești. Hristos „Fiul Omului”, conform Psalmului 8, „încununat cu glorie și cu onoare”, își va exercita domnia asupra tuturor lucrărilor mâinii lui Dumnezeu: „Oi și boi, toate, și, de asemenea, fiarele câmpului; păsările cerurilor și peștii mării, (tot) ce străbate cărările mărilor. Doamne, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!” (Ps. 8.5-9).

Dacă David poate fi privit ca împăratul harului, Solomon, succesorul lui, apare ca împăratul gloriei. În gândurile lui Dumnezeu, gloria urmează harul, fără a fi separată de el. Credinciosul, bucurându-se deja de har, va primi și gloria la venirea Domnului. Hiram, împăratul Tirului, l-a iubit întotdeauna pe David. De aceea, la urcarea pe tron a lui Solomon, are parte de gloria marelui împărat și primește din abundență provizii pentru necesitățile lui și ale poporului său. În schimbul acestor beneficii, el va contribui la construcția templului, care va fi acțiunea principală a domniei lui Solomon. Domnul, de vreme ce i-a dat odihnă lui Israel, poate și El să Se odihnească și să schimbe cortul călătorului cu o construcție durabilă. Așa cum a făcut-o cortul înainte (însă cu unele diferențe), templul lui Solomon ne va oferi numeroase ilustrări ale relației lui Dumnezeu cu poporul Său. Iată deja o primă deosebire: casa din deșert era amplasată direct pe nisip, în timp ce aceasta trebuia să fie de neclintit, fundamentată pe pietre mărețe, pietre scumpe. „Temelia Lui este în munții sfințeniei” (Psalmul 87.1).

Nu din scânduri, cum era cortul, ci din pietre va fi construită noua casă. Ce frumoasă imagine a credincioșilor, a acelor „pietre vii” care sunt zidiți „o casă spirituală” (1 Petru 2.5)! Însă v.7 ne învață că pietrele erau cioplite complet înainte de a fi transportate. Lumea (sau pământul acesta) este „cariera” în care cei răscumpărați sunt înainte de toate ciopliți și în care fac obiectul unei lucrări răbdătoare din partea lui Dumnezeu, înainte de a ajunge potriviți pentru a fi introduși în Casa gloriei. La această șlefuire suntem supuși noi chiar acum (astfel este condiția noastră prezentă). Pe lângă Locul Sfânt și Locul Preasfânt, templul mai avea construite și camere laterale, care la cortul din deșert nu existau. Erau rezervate preoților. Ce imagine a „multelor locuințe” pregătite de Domnul în Casa Tatălui, pentru a-i avea cu Sine pe ai Săi! Pietre prelucrate; camere pregătite! Domnul i-a pregătit și încă îi mai pregătește astăzi pe ai Săi pentru a ocupa un loc în Casa Tatălui. Este învățătura capitolului 13 din Ioan. Dar El a pregătit și locul pentru ai Săi, după cum învățăm din capitolul 14 al aceleiași Evanghelii. Ce desăvârșită lucrare a dragostei Domnului nostru Isus!

Singurul psalm atribuit lui Solomon începe astfel: „Dacă nu zidește Domnul casa, în zadar lucrează cei care o zidesc...” (Psalmul 127.1). Să remarcăm această fericită (și indispensabilă) stare de spirit a celui care avea să înalțe Casa Domnului. În egală măsură este necesar, oricare ar fi inițiativa la care ne dăm mâna, să fim siguri, înainte de a începe, că Domnul este cu noi pentru a acționa și pentru a binecuvânta. Lucrul acesta este potrivit în special aceluia care se gândesc să întemeieze un cămin. Spațiul nu ne permite să vorbim în detaliu despre această Casă minunată. Ea cuprindea, asemenea Cortului, dar în proporții duble, un Loc Sfânt și un Loc Preasfânt, numit Sfânta Sfințelor, în care își întindeau aripile doi heruvimi impunători. Perdeaua care le separa nu este menționată aici, însă accesul spre interiorul Locului Preasfânt era asigurat într-un fel nou, de uși sculptate în lemn de măslin. Pe lângă pietre, materialele folosite au fost lemnul de cedru, simbol al durabilității și al maiestruozității, și aurul curat al dreptății divine, cu care fusese acoperită în întregime fiecare părticică. Minunat spectacol, nu-i așa, confirmând cuvintele Psalmului 29.9: „în templul Său, totul spune: «Glorie!»”

Solomon a arătat un mare zel în construirea templului. I-au trebuit șapte ani, față de patruzeci și șase de ani, cât i-au fost necesari lui Irod ca să-l reconstruiască (Ioan 2.20). Acum împăratul se ocupă de propria casă, dar nu în același ritm alert: aceasta îi ia treisprezece ani. Să învățăm să facem cel dintâi, să facem bine și să facem energic ceea ce Domnul ne-a dat să împlinim pentru El, înainte de a ne ocupa cu propriile activități. Arhitect înțelept, Solomon înalță încă trei construcții după terminarea templului: propria casă (v. 1); casa din pădurea Libanului, cu porticul ei (v. 2-7); în final, casa pentru soția lui, fiica lui faraon (v. 8). Fiecare dintre ele ne spune despre câte un aspect particular al relațiilor lui Dumnezeu cu oamenii. Dacă templul este o imagine a casei Tatălui, locuința personală a lui Solomon sugerează mai degrabă „casa Fiului”, numită și Biserica sau Adunarea (Evrei 3.6). Casa din pădurea Libanului ne spune despre locul viitor pe care Domnul Hristos, Împăratul gloriei, îl va ocupa în relația cu Israelul. Acolo se găsește scaunul de judecată. În sfârșit, casa fiicei lui Faraon prefigurează poziția Lui de Împărat peste toate națiunile lumii.

Pentru confecționarea cortului și a obiectelor pe care le conținea, Domnul îl desemnase odinioară pe Bețaleel, un meșter iscusit, „umplut cu Duhul lui Dumnezeu în înțelepciune și în pricepere și în cunoștință și în orice fel de meșteșug...” (Exod 31.2-3). Pentru confecționarea obiectelor din aramă (sau bronz), Solomon face apel la Hiram din Tir, un meșteșugar de asemenea „plin de înțelepciune și de pricepere și de cunoștință ca să facă orice fel de lucrări în aramă” (v. 14). Fie ca și noi să intrăm în posesia unor calități spirituale similare. Atunci Domnul va putea să ne folosească la tot felul de lucrări, pentru că acestea sunt (din plin) pentru fiecare. Primul proiect al lui Hiram este turnarea celor doi stâlpi de aramă cu splendidele lor capituluri. Acestea ne reamintesc de promisiunea Domnului către Biserica din Filadelfia: „Pe învingător îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu” – „Ai puțină putere...” – „le-a spus El acelor credincioși (Apocalipsa 3.12 și 8). Dar numele acestor stâlpi, Iachin și Boaz, semnifică: „El va întări” și, respectiv, „În El este putere”. Iată un răspuns prețios pentru condiția răscumpăraților: Puțină putere pe pământ? Stabilitate și putere pentru totdeauna în cerul gloriei, reprezentat de templu!

Hiram este o imagine a Duhului Sfânt, „Lucrătorul divin” ocupat să pregătească toate lucrurile aici jos – și în special inima celor credincioși – în vederea gloriei lui Dumnezeu. Marea, un imens lighean cu diametrul de aproape cinci metri, trebuia să servească pentru spălarea preoților, în timp ce un număr de zece lighene, odihnindu-se pe cele zece pedestale ale lor, erau folosite pentru spălarea a „ceea ce pregăteau pentru arderea-de-tot” (2 Cronici 4.6). Începând cu v. 48 avem o listă de obiecte din aur confecționate de Solomon. Însă el, aducând ulterior lucrurile pe care le dedicase tatăl său, David (v. 51), ne face să ne gândim la Domnul Isus, Fiul, având la dispoziție ceea ce-l aparține Tatălui. „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui” (Ioan 3.35; 17.10). Să remarcăm în același timp cum, spre deosebire de ceea ce s-a întâmplat cu cortul (Exod 35.21-29), nu există aici nici o afirmație cu privire la ceea ce a dat poporul. Și înțelegem motivul: În cer nu poate intra nimic din

ceea ce vine de la om. Acolo totul este divin, totul este lucrarea exclusivă și desăvârșită a Tatălui, a Fiului, a Sfântului Duh. Cele trei Persoane, care S-au angajat împreună în prima creație, Se ocupă tot împreună de gloria care va veni și de noua creație.

Fiindu-l gata Casa, Dumnezeu Se pregătește să Se instaleze în ea. Solomon strânge la el pe căpeteniile poporului. Preoții aduc chivotul legământului în Locul Preasfânt. Prețios chivot! Simbol al lui Hristos, chivotul cunoscuse truda poporului și-l susținuse în conflictele sale. Pentru el coborâse în râul morții. Acum intră în locul lui de odihnă. Dar există ceva care va aminti întotdeauna de calea deșertului. Drugii rămân la vedere. Cu toate că de aici înainte nu urma să mai fie folosiți, drugii n-au fost scoși din inelele lor. În mijlocul splendorilor cerului, Îl vom contempla pe Domnul Isus în frumusețea Sa. Dar ceea ce va mișca profund inimile noastre vor fi semnele nepieritoare ale suferințelor Lui de la cruce, pe care le vom vedea asupra Sa. Asemenea drugilor chivotului, ele vor rămâne în gloria cerului ca o mărturie a dragostei Lui divine. Și ce minunate sunt picioarele Mântuitorului: ele s-au trudit pe drumurile acestei lumi pentru a ne căuta (Isaia 52.7), înainte să fi fost străpunse la cruce, unde S-a lăsat țintuit ca să ne salveze! Pe aceste picioare sfinte, omagiul Mariei fusese deja turnat în preafericita casă din Betania, care se umpluse de mirosul parfumului. Ce salvare anticipată a Casei Tatălui, pe care gloria o va umple pentru totdeauna!

Acum împăratul Solomon vorbește. Așezându-se în rândul urmașilor lui Aaron, el însuși îndeplinește oficiul de preot, pentru că este un simbol al Domnului Hristos, Împărat și Preot. El rememorează trecutul: Egiptul, harul arătat lui David, legământul și promisiunile. Cu patru sute optzeci de ani înainte, pe malul Mării Roșii, israeliții intonasera cântecul eliberării: „Acesta este Dumnezeul meu și-L voi lăuda ... Prin îndurarea Ta, ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat; l-ai călăuzit prin puterea Ta spre locuința sfințeniei Tale ... Tu îi vei duce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale, la locul pe care l-ai făcut locuința Ta, Doamne, locașul sfânt, Doamne, pe care mâinile Tale l-au întemeiat!” (Exod 15.2, 13, 17). Au fost necesare aproape cinci secole pentru ca aceste cuvinte să-și găsească împlinirea. Scurgerea timpului nu îndepărtează nimic din realitatea promisiunilor lui Dumnezeu (compară cu 2 Petru 3. 4). Tot așa, Solomon este fericit să repete: „a împlinit cu mâna Sa cuvântul Său” (v. 15); „Domnul a împlinit cuvântul Său pe care l-a spus” (v. 20). „Tu ai zis: Numele Meu va fi acolo!” (v. 29). Să ne amintim încă o dată promisiunea Domnului Isus: „unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20).

La începutul rugăciunii lui, Solomon a preamărit credințioșia Domnului, îndurarea Sa (v. 23), măreția Sa (v. 27). Acum el recunoaște faptele de care este capabil poporul și care reprezintă consecințele păcatelor lor. Gândurile noastre se întorc de la Solomon spre Hristos, grandiosul Mare Preot. El cunoaște deplin slăbiciunea inimilor alor Săi și Se adresează lui Dumnezeu înainte ca Satan să-i cearnă, rugându-Se pentru credința lor, să nu se piardă. El a făcut așa pentru Petru, înainte ca acesta să se lepede (Luca 22.32) ... și încă de câte ori pentru fiecare dintre noi, în chiar ceasul ispitei, fără știrea noastră. În adevăr, Dumnezeu cunoaște inima omului (v. 39; vezi Ieremia 17.9, 10). Și unde anume și-a descoperit măsura deplină a caracterului ei înșelător această inimă „nespus de înșelătoare și fără nici o speranță de vindecare”? În ce împrejurări i-a cunoscut Hristos decăderea extremă? Oare nu la cruce, unde ostilitatea omului a fost total exprimată contra Lui (Psalmul 22.16)? Dar crima aceasta – cel mai mare dintre toate păcatele lui Israel – va fi chiar și ea iertată când națiunea pocăită își va întoarce privirile cu „duhul îndurării și al cererilor”, nu spre „această casă”, ci spre „Acela pe care L-au străpuns” (Zaharia 12.10).

Pentru mijlocire nu este de ajuns să cunoști slăbiciunea inimii omenești (v. 46). Mai este necesar să ai – ca și Solomon aici – încredere în compasiunea inimii lui Dumnezeu. Dacă Isus, Marele nostru Preot și Avocat, cunoaște foarte bine inima omului, atunci la fel de bine o cunoaște și pe a Tatălui. Însă dorința Lui este ca noi să mergem la El, pentru a o experimenta personal (compară cu Ioan 10.17 și 16.27). „Ascultă și iartă”! Capitolul acesta ne învață că, în adevăr, ne putem înfățișa înaintea lui Dumnezeu în orice împrejurare. La picioarele Domnului a fost loc pentru cei mai mari păcătoși (Luca 7.37). Și astăzi, credincios promisiunii Sale, nu-l va izgoni afară pe acela care vine la El (Ioan 6.37). Păcatul este lanțul prin care chiar și un credincios poate fi ținut captiv în țara vrăjmașă (v. 46). Dumnezeu este gata să-l elibereze de acolo. Numai că drumul spre iertare trece în mod necesar prin punctul mărturisirii. „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu ... și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu” (Psalmul 32.5). Dumnezeu ascultă; El iartă; da, El poate ierta totul, pentru că Isus a făcut ispășire pentru toate. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9).

În ciuda bogăției și a măreției casei, în ciuda numărului foarte mare al celor adunați, în inima lui Solomon nu se naște nici o dorință de dominare; el se așază în genunchi, într-o atitudine de dependență față de Dumnezeu (v.54). Sperăm să-i fie familiară această poziție fiecăruia dintre cititorii noștri. Să-l vorbim astfel Domnului, în fiecare zi, în mod deschis, de preferat cu voce tare, când este posibil, pentru a evita să fim distrași. Și chiar dacă, după aceea, vom uita ce ne-am rugat, cuvintele noastre vor sta „ziua și noaptea... înaintea Domnului Dumnezeului nostru”. În final se spune că El face dreptate în fiecare zi potrivit cu cazul solicitat. Putem conta astăzi pe răspunsul de astăzi, nu pe cel de mâine. Dumnezeu cunoaște tendința noastră de a ne odihni pe ceea ce ne dă El, mai degrabă decât pe El, și, din acest motiv, El reglează chestiunile „fiecărei zile în ziua ei”. Iar Isus ne învață la fel: „Ajunge zilei necazul ei” (Matei 6.34). Această ceremonie de „dedicare” (sau de inaugurare) a templului avea loc la momentul mării sărbători anuale a Corturilor, în luna a șaptea. Ea se sfârșea prin aducerea de sacrificii și cu bucurie, potrivit cu Deuteronom 16.15.

Lucrarea întreprinsă de Solomon este terminată. Versetul 1 subliniază că el a avut plăcere s-o împlinească. Oare nu ne dă el o lecție aici? Să facem cu bucurie tot ceea ce Domnul ne cere, pentru că El este acela care ne-o cere! Acum Domnul răspunde rugăciunii împăratului. «Gloria Lui locuind în această casă» va fi înaltul Său motiv de a-l binecuvânta pe Israel, de a-l asculta, de a-l ierta. În timpul de acum, Dumnezeu leagă propria glorie și împlinirea rugăciunilor adresate Lui de un singur nume: Cel al lui Isus (Ioan 14.13,14); și aceasta pentru că Dumnezeu a venit să locuiască în mijlocul nostru în Persoana lui Isus, nu într-un templu (Ioan 1.14; Coloseni 1.19; 2.9; 1 Tim. 3.16). Nu sunt ochii și inima Tatălui ațintite mereu asupra acestui Om desăvârșit? (compară cu v. 3). Deci putem în orice moment să ne adresăm Lui în numele lui Isus, pentru împlinirea rugăciunilor noastre. „Vezi, Dumnezeule! și privește fața unsului Tău” (Psalmul 84.9). Domnul îi pune apoi pe Solomon și pe popor în fața responsabilităților lor. Prezența Lui în mijlocul lor cere din partea lor o strictă separare de rău; altfel, acest privilegiu le va fi luat, iar Israel, ca națiune, va fi împrăștiat.

A fost o eroare gravă din partea lui Solomon să-i dea împăratului Tirului cetăți care constituiau parte din țara lui Israel. La fel ni se poate întâmpla și nouă, să abandonăm o parte din moștenirea noastră în beneficiul lumii. Să luăm ca exemplu felul cum petrecem ziua Domnului. Stăm probabil departe de o strângere, pentru a fi pe placul vreunui prieten sau vreunei rude? Să fim siguri că asemenea concesii reprezintă o pierdere de ambele părți. Cum va fi posibil să-i conducem pe alții la adevărul divin și la înțelegerea privilegiilor creștine, dacă nu dovedim întâi că noi înșine le prețuim? Priviți la Hiram! Nici măcar nu apreciază gestul lui Solomon! Sfârșitul capitolului ni-l arată pe împărat ca un administrator înțelept, întărindu-și și organizându-și împărăția. El își menține relația pe de o parte cu Domnul (v. 25) și, pe de altă parte, cu diferitele popoare și țări de la granițe. Și, pentru prima dată din zilele lui Iosua, toți canaanii sunt subjugăți. Ne reamintim că ei sunt un simbol al vrăjmașilor sufletelor noastre. Se află oare vrăjmașii sufletului meu în libertate, sau mai degrabă am găsit în Hristos puterea de a-i aduce sub control?

Pe când le vorbea fariseilor, pentru a sublinia necredința lor, Domnul le va aminti această scenă: „O împărăteasă din sud ... a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și, iată, aici este mai mult decât Solomon” (Matei 12.42). Fiul lui Dumnezeu, Împăratul gloriei, Se găsește prefigurat aici, înaintea ochilor noștri. El ne învață că primește pe oricine vine la El. Nici gloria, nici bogățiile marelui împărat nu sunt acelea care-l atrag pe acest nobil vizitator la curtea sa. Împărăteasa din Seba auzise de înțelepciunea lui Solomon „legată de Numele Domnului” și, dorind s-o evalueze ea însăși, vine să-i împărtășească „tot ce era în inima ei”. Să nu ne satisfacă doar să fi auzit despre Domnul Isus. Să mergem la El! El este gata să ne dea tot ceea ce dorim, tot ceea ce-l cerem (v.13; Ioan 15.7). Ceea ce o impresionează pe împărăteasă la curtea lui Solomon (v. 4, 5) ne face să ne gândim la mărturia dată pentru Domnul de către adunare (casa Lui), la învățătura Cuvântului (mâncarea mesei Lui), la comportarea alor Săi, care trebuie să fie demnă de El (ținuta, rânduiala, hainele slujitorilor lui). În toate aceste detalii trebuie să le arătăm persoanelor cu care intrăm în contact Cine este marele Împărat Căruia suntem onorați să-l aparținem.

Priveliștea marelui împărat Solomon, îmbrăcat în veșminte prețioase și mărețe, așezat pe tronul său confecționat din fildeș acoperit cu aur, trebuie să fi constituit un spectacol grandios. Și totuși Domnul Isus, invitându-ne să privim cu atenție la crinii de pe câmp, afirmă că „Solomon, în toată gloria lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia” (Matei 6.29). Putem fi siguri că cele mai frumoase realizări ale omului nu o vor ajunge niciodată pe cea mai modestă dintre cele ale Creatorului. Psalmul 72, compus „pentru Solomon”, descrie această domnie a dreptății (v. 1-4), a păcii (v. 7), a puterii (v. 8-11), a îndurării (v. 12-14), a prosperității (v. 16) și a binecuvântării (v. 17). „Împărații din Seba și Saba vor prezenta tribut ... și i se va da din aurul Sebei” (v. 10, 15). Și în capitolul nostru, 10, se dau multe detalii pentru ilustrarea prosperității, a înțelepciunii și a puterii acestui fiu al lui David domnind cu dreptate la Ierusalim. Înțelegem că aici este, de asemenea, imaginea Unuia „mai mare decât Solomon”. Centru al gloriei și sursă a binecuvântării pentru toate națiunile, această domnie strălucitoare nu constituie decât o reflectare pală a viitoarei dominații universale a Domnului nostru Isus Hristos. Însă ai Săi nu așteaptă acest viitor glorios pentru a recunoaște drepturile, întrucât ele sunt, incontestabil, în inima lor.

Până acum, cu greu am văzut vreo umbră aruncată asupra strălucirii acestei domnii excepționale. Însă, iată, cap. 11 începe cu un „Dar” care descoperă deodată, sub exteriorul strălucitor descris mai înainte, o condiție morală dintre cele mai dezolante. Călcând legea sub două aspecte (Deuteronom 17.17 și 7.3), împăratul pe de o parte și-a luat „multe femei”, iar pe de altă parte acestea erau „femei străine” (v.1), care, la bătrânețe, i-au abătut inima. Nu ceruse și nu obținuse el o inimă înțeleaptă, o inimă care ascultă? Fără îndoială, îi simțise necesitatea pentru a-i conduce pe alții, dar nu pentru a-și călăuzi propria cale. Această inimă largă, deschisă „ca nisipul” (4.29) – pe care Domnul i-o dăduse împăratului ca să-l facă în stare să-și iubească în întregime poporul numeros – el nu și-a păzit-o, n-a vegheat asupra a ceea ce a intrat în ea. O mie de soții străine își găsiseră loc acolo, cu idoli lor. Solomon ni se înfățișează condamnat de propriile cuvinte: „Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, pentru că din ea ies izvoarele vieții” (Proverbe 4.23). Aceasta este ceea ce el i-a învățat pe alții, ... dar a neglijat să facă cu sine însuși (vezi Romani 2.21 și 1 Corinteni 9.27). El n-a dat atenție nici avertismentului tatălui său (2.3), nici celui al Domnului, repetat de două ori (v. 9, 10).

Când este vorba de om și de responsabilitatea lui, constatăm din nou și întotdeauna un faliment total. Istoria lui Solomon demonstrează faptul acesta probabil mai bine decât toate celelalte. El a fost cel mai înțelept, cel mai bogat și cel mai puternic dintre cei care au trăit sub soare. El a construit pentru Dumnezeu un templu maiestuos, lucrare fără seamăn. Dar cu cât cineva a fost pus într-o poziție mai înaltă, cu atât mai răsunătoare îi este căderea. O scăpare permisă în viața unui om evlavios ia cu sine întreaga greutate a evlaviei lui. Ce trist exemplu a dat acest împărat slab întregului Israel! Când umblarea noastră nu este în conformitate cu poziția pe care o avem, constituim o piatră de poticnire pentru alții. Dumnezeu îi ridică vrăjmași lui Solomon, pe când acesta era la o vârstă înaintată. Întâi din afara împărăției: pe Hadad și pe Rezon. Apoi chiar din interior: pe Ieroboam. Dar nu-l vedem deloc pe împărat venindu-și în fire și întorcându-se spre Domnul din toată inima – potrivit propriilor sale expresii din cap.8, v. 47 și 48. El nu se îndreaptă spre Domnul ca să-l spună: „ascultă și iartă” (8.49, 50). Și totuși, nu fusese aceasta calea schițată în rugăciunea lui pentru cei care aveau să se confrunte cu vrăjmași, drept consecință a păcatelor lor?

În același fel în care a acționat pregătindu-l pe David pe când încă Saul se afla în viață, Dumnezeu îl ridică acum pe Ieroboam, chiar din timpul vieții lui Solomon. Și, precum Saul odinioară, Solomon caută să ia viața celui desemnat de Domnul să-i succedă (v. 40). Dar ce contrast între Ieroboam, care ridică mâna împotriva împăratului (v. 26), și David, care refuză să facă aceasta; între Ieroboam, care fuge în Egipt, învățând acolo idolatria, și David, care se ascunde în pustie! David își începuse bine viața, o continuase rău, dar din nou bine a sfârșit-o. Solomon a început bine, a continuat bine, dar și-a sfârșit rău cariera. Amintim și un exemplu opus acestuia: Iacov, ale cărui zile au fost „puține și rele” (Geneza 47.9), a avut un sfârșit atât de frumos (Evrei 11.21). Această tentativă de ucidere este cea din urmă acțiune a lui Solomon care ni se relatează! Apoi el adoarme cu părinții lui. Avusese „un timp să trăiască”. După propria declarație, acum sosește pentru el „timpul să moară” (Ecl. 3.2). Scump cititor, nu știi când acest timp va sosi și pentru tine. Dar ceea ce trebuie să știi este că timpul pentru a trăi este în mod egal și timpul pentru a crede și timpul de a trăi pentru Hristos.

Roboam îi succedă tatălui său. Acesta din urmă își pusese cândva întrebarea: „Omul care va fi după mine va fi el înțelept, sau nebun?” (Eclesiastul 2.18, 19). Trei zile îi sunt necesare sărmanului Roboam pentru a da răspunsul. Fiului celui mai înțelept dintre oameni îi lipsește înțelepciunea. Nu-l vedem cerând Domnului o inimă înțeleaptă, cum făcuse tatăl său. În tinerețe, la vârsta când cineva trebuia în mod normal să învețe, el n-a tras nici un folos din învățătura înțeleaptă conținută în cartea Proverbe, al cărei autor este Solomon. Totuși, această carte începe astfel: „Ascultă, fiul meu, îndrumarea tatălui tău ...” (Proverbe 1.8; citiți și Prov. 19.13 și 20). Rezultatul este că la vârsta de patruzeci de ani, în momentul de asumare a responsabilității, lui îi lipseau complet experiența, bunul simț și, în primul rând, smerenia. El disprețuiește îndrumarea bătrânilor, preferând să urmeze sfatul imprudent al tinerilor. Mulți tineri sunt mai dispuși să asculte de cei de aceeași vârstă cu ei, decât de părinții lor sau de persoane mai vârstnice. Este o tendință foarte periculoasă! Consecințele le vedem aici. Însă Dumnezeu Se folosește de lipsa de înțelepciune a lui Roboam, precum și de lipsurile poporului, pentru a împlini ceea ce hotărâse împotriva casei lui David.

Ca rezultat al intransigenței lui Roboam, zece seminții s-au separat. Ieroboam devine împăratul lor. În ce-i privește pe descendenții lui Solomon, ei păstrează numai seminția lui Iuda și pe cea a lui Beniamin. De aici înainte vom urmări istoria celor două împărății în paralel. Până la sfârșitul cărții 2 Împărați, întâietate va avea împărăția lui Israel (cele zece seminții), în timp ce cartea 2 Cronici va relua relatarea despre împărăția lui Iuda. Printr-o propoziție scurtă, Dumnezeu oprește războiul civil care era gata să înceapă: „De la Mine este lucrul acesta” (v. 24). Este o propoziție mică, dar atât de importantă și pentru noi! Stă oare vreo dificultate sau vreun obstacol în calea planurilor noastre? Atunci să ascultăm cu atenție! Vom auzi fără îndoială aceeași voce spunându-ne: „De la Mine este lucrul acesta!” Apoi ne sunt relatate primele fapte ale lui Ieroboam. El face doi viței de aur (comparați cuvintele sale din v. 28 cu cele ale lui Aaron din Exod 32.4). Acestea sunt elementele caracteristice ale unei închinări în întregime inventate de om – expert în a implica religia în scopuri personale (citiți Osea 8.4, 5). Și, domnie

după domnie, vom auzi vorbindu-se de acest păcat al lui Ieroboam.

În ziua „pe care a inventat-o el din inima lui” (12.33), Ieroboam celebrează o sărbătoare la Betel în cinstea vițelului său de aur. Dar cineva vine și-i deranjează ceremonia. Este un om al lui Dumnezeu care sosește din Iuda cu un mesaj de mare solemnitate. Altarul se despică; împăratul răzvrătit este lovit, apoi vindecat prin puterea lui Dumnezeu. Harul strălucește în vindecarea acestui om atât de nelegiuit. Dumnezeu ne binecuvântează potrivit cu ceea ce este El și niciodată potrivit cu ceea ce suntem noi. Acest har ar fi trebuit să-i vorbească împăratului. Profetul primise porunca să se întoarcă de îndată ce-și va fi încheiat misiunea. Să se odihnească, să mănânce și să bea pe teritoriul acestor seminții neascultătoare ar fi fost în contradicție cu cuvintele de judecată pe care le pronunțase. La fel, nici noi nu putem fi în comuniune cu organizații religioase care nu se află în supunere față de Scriptură. Profetul bătrân, ai cărui fii par să fi fost prezenți la sărbătoarea vițelului de aur, nu-și avea locul la Betel. Din acest motiv, deși trăind în cetatea în care avea să se desfășoare această misiune, el nu fusese împuternicit de Domnul pentru ea. Dar, atrăgându-l în casa lui pe omul lui Dumnezeu din Iuda, bătrânul își justifică poziția falsă și își întărea propria reputație. În ce-l privea pe profetul din Iuda, dacă s-ar fi grăbit să părăsească aceste locuri, n-ar mai fi fost ajuns din urmă! (v. 14).

Este rândul omului lui Dumnezeu din Iuda să audă un cuvânt de judecată. Lui îi lipsea forța de caracter, iar rezultatele sunt tragice. Să te lași antrenat constituie un pericol mai ales pentru tineri, care prin natura lor sunt ușor influențabili. Să remarcăm că, pentru a-l determina pe un creștin să se abată de pe calea ascultării, diavolul nu se folosește numai de incitări vulgare! El știe cum să facă uz de mijloace care par să fie dintre cele mai respectabile, pentru a-l convinge. Toate aparențele erau în favoarea acestui profet înaintat în vârstă, care pretindea că primise cuvântul Domnului printr-un înger. Dar putea Dumnezeu să Se contrazică? În ce ne privește, fie ca să ne sprijinim numai pe ceea ce El spune în Biblie și atunci nu ne vom rătăci (Galateni 1.8, 9). Moartea este pentru acest om al lui Dumnezeu consecința greșelii sale. Trupul său nu este mâncat de leu, dovadă evidentă că de Dumnezeu fusese lovit. Iar pentru bătrânul profet, ce pedeapsă! El constituie o piatră de poticnire pentru acela pe care-l numise fratele său (v.30), dar față de care nu se purtase deloc ca un frate! Să-i conducem pe alții la neascultare nu este mai puțin grav decât neascultarea personală, pentru că atunci facem rău atât față de Dumnezeu, cât și față de cel care devine subiect al rătăcirii noastre.

În ciuda avertismentului solemn pe care Dumnezeu i-l dăduse la Betel, Ieroboam a perseverat pe calea lui păcătoasă. Acum Dumnezeu îi vorbește încă o dată, prin boala fiului său Abiia. Și constatăm că împăratul nu așteaptă ajutor de la vițelul său de aur, pe care-l recunoaște a fi total lipsit de putere. Ieroboam se îndreaptă spre Ahia, profetul care-l anunțase altădată că va fi împărat (comparați cu Ezechiel 14.3). S-a întors atunci de pe calea lui? Vai, nu! Minciuna pe care o ticluiește cu complicitatea soției dovedește că nu există o smerenie adevărată în inima lui. Dar ce prostie să gândești că Dumnezeu poate fi înșelat printr-o deghizare! Regina se vede demascată de îndată ce ajunge la ușă. Și, în loc de cuvinte plăcute, ca cele pe care Ieroboam le auzise mai înainte din gura omului lui Dumnezeu, este un mesaj îngrozitor, pe care nefericita lui soție trebuie să-l ducă chiar în momentul în care tânărul Abiia moare. Probabil că ne întrebăm, pe bună dreptate, de ce Domnul nu l-a lăsat cu viață pe acest copil, singurul în care s-a găsit „ceva bun” (v. 13)? În mod sigur pentru că El a vrut să-l scoată din mijlocul unor asemenea împrejurări rele, pentru a-l aduce în prezența Sa. Soartă incomparabil mai bună! (Isaia 57.1, 2).

Roboam domnește în același timp cu Ieroboam. Deși împărăția lui este mai mică, cuprinde partea cea mai bună. Capitala rămâne Ierusalimul, unde se află templul, locuința sfântă a Domnului și centrul de strângere pentru întregul Israel. Roboam însuși este „fiu” din David, descendent legitim. Vai, cu toate aceste privilegii, iată cât de departe a mers decăderea poporului lui Dumnezeu în atât de puțini ani de la zilele glorioase descrise în cap. 8 (v. 65, 66)! Tot așa cum buruienile pot să infesteze într-un timp atât de scurt cea mai frumoasă grădină, idolatria introdusă de Solomon a invadat întreaga țară. Dar aceasta nu este totul! Roboam nu este vigilent și inamicul exploatează faptul acesta. Sărmanul împărat suferă pierderea în întregime atât a bogățiilor sale, cât și a ceea ce-l proteja (scuturile). Solemnă avertizare pentru fiecare dintre noi! Dacă nu veghem asupra propriilor inimi, adversarul va semăna curând acolo semințele unor numeroși idoli. Apoi, când acestea au încolțit, nu-i va fi greu să ne răpească cele mai prețioase bogății pe care ni le-au încredințat, poate, părinții sau bunicii noștri: Hristos și Cuvântul Lui. Abiia îi succede lui Roboam și cei trei ani ai domniei lui sunt de ajuns pentru a proba că perpetuează calea tuturor păcatelor făcute de tatăl său.

După Abiia, fiul său Asa îi ia locul pe tronul lui Iuda. Domnia lui este lungă, contrastând cu cele două care au precedat-o! Asa a făcut „ce era drept în ochii Domnului” (v. 11). Și a face ce este drept constă mai întâi în a smulge, a îndepărta, a distruge, a arde. Atitudine cu atât mai curajoasă și mai dificilă, cu cât implică împotrivirea față de propria-i bunică, Maaca (v. 2), o închinătoare la idoli! Cunoaștem cuvintele Domnului, „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10.37). Încă de pe timpul lui Asa, sunt numeroși tinerii convertiți care a trebuit să înceteze să adopte o poziție fermă în propria familie! Cât de privilegiați sunt, pe de altă parte, cei ai căror părinți îi încurajează și le dau exemplu. Să ne gândim la acest tânăr împărat ai cărui tată, bunic și bunică nu i-au oferit decât un trist exemplu! Ce dureroasă constatare: sfârșitul domniei lui Asa nu rămâne la înălțimea începutului ei! În loc să caute la Domnul ajutor contra lui Baeșa, el își găsește sprijinul în Ben-Hadad. Cartea 2 Cronici (cap. 16) ne permite să ne întoarcem cu detalii la această domnie și la învățămintele pe care le implică pentru noi.

Lectura noastră ne readuce cu patruzeci de ani înapoi, pentru a lua în considerare împărăția lui Israel, în timp ce Asa domnește în Iuda. Prin contrast cu acesta din urmă, Nadab, fiul lui Ieroboam, umblă în timpul scurtei lui domnii „în calea tatălui său și în păcatul lui, prin care l-a făcut pe Israel să păcătuiască” (v. 26). Acest păcat constă în falsă religie instituită de Ieroboam pentru a deturna poporul de la locul ales de Domnul (Deut. 12.5, 6). În creștinătate există, precum în Israel odinioară, un mare număr de oameni care, deși fac parte din poporul lui Dumnezeu, au fost deturnați de la singurul centru care este Isus. Ei au fost învățați diferite forme de religie care nu sunt în acord cu Cuvântul. Nadab și întreaga familie a lui Ieroboam suferă teribila soartă pronunțată de Ahia. Dar Baeșa, cel care execută această sentință și care-i succede lui Nadab (la tron), de asemeni îi succede și în drumul său de păcat. Iar o aceeași cale va avea același sfârșit! Domnul i-l anunță lui Baeșa prin gura profetului Iehu care, nu fără curaj, se prezintă cu cuvinte solemne înaintea împăratului celui rău. Oare n-am fost noi înșine „ridicați din țărână” și puși alături de cei nobili? (v. 2; 1 Samuel 2.8). Pentru acest motiv ar trebui să examinăm cu atenție calea pe care o urmăm și destinația la care ne duce ea (Proverbe 16.25).

Ela, fiul lui Baeșa, domnește doi ani peste Israel. Singura lui faptă amintită este aceasta: „Ela era în Tirța, bând și îmbătându-se ...” (v. 9). Acest împărat este dominat de o pasiune, sărmana sclavie față de alcool, asemeni altor milioane de oameni nefericiți astăzi. Omul crede că-i

poate guverna pe semenii săi, când nu este capabil măcar să-și stăpânească pasiunile proprii inimi. Cartea Proverbe conține cuvintele unui tânăr împărat, numit Lemuel. Acesta își amintește ce l-a învățat mama lui: „Lemuele, nu este demn pentru împărați, nu este pentru împărați să bea vin” (Proverbe 31.4; vezi de asemenea Proverbe 23.20, 31, 32 și Efeseni 5.18). Dintr-o dată, fără să se trezească, Ela trece din beție în moarte. Tot așa, oamenii acestei lumi caută uitare în plăcerile păcatului, apoi, fără să fie pregătiți față de el, se găsesc deodată împinși într-o nenorocire eternă. Șapte zile îi sunt suficiente lui Zimri, ucigașul lui Ela, să arate că merge pe calea lui Ieroboam! Sfârșitul său nu este mai puțin zguduitoare: se sinucide! Apoi Omri ia puterea, construiește cetatea Samariei, umblă pe o cale mai rea decât predecesorii lui. Ce întuneric greu se așterne asupra acestei împărății a lui Israel (Mica 6.16)!

Ahab, fiul lui Omri, cu a cărui domnie ne vom ocupa până la sfârșitul cărții 1 Împărați, sporește păcatele împăraților precedenți cu un ritm neatins încă: „a făcut rău în ochii Domnului mai mult decât cei care au fost înaintea lui”. În timpul său, închinarea la Baal este introdusă în mod oficial în Israel, prin soția lui, dezgustătoarea Izabela. Tot de „zilele lui” se leagă și reconstruirea Ierihonului care, fiind o provocare adusă Domnului, primește pedeapsa pronunțată de Iosua! (Iosua 6.26). Atunci, pentru a vorbi conștiinței împăratului și poporului său, Dumnezeu ridică un profet: pe Ilie! Acest om conștientizează că, pentru a-l aduce pe Israel în stare să primească cuvântul divin, este necesară întâi o pedeapsă. În consecință, se roagă „cu stăruință” să nu plouă (Iacov 5.17). Apoi, sigur de răspunsul lui Dumnezeu, se prezintă cu autoritate înaintea lui Ahab pentru a i-l declara. Când îi cerem ceva lui Dumnezeu cu credință și în acord cu voia Lui, trebuie să acționăm cu deplină siguranță a împlinirii aceluia lucru. Să remarcăm expresia: „Domnul ... înaintea Căruia stau” (v.1). Să stăm cu reverență înaintea lui Dumnezeu, în lumina Lui, mereu gata să-l primim instrucțiunile, aceasta este atitudinea slujitorului. Aceasta a fost și atitudinea lui Isus în Psalmul 16.8. Apoi Dumnezeu îl ascunde pe Ilie și-i poartă de grijă într-un fel miraculos la pârlul Cherit.

Ilie nu depindea nici de pârlu, nici de corbi, ci de Cuvântul Celui care-i spusese: „Am poruncit corbilor să te hrănească acolo” (v. 4). Tot așa, când pârlul seacă, Ilie nu este lăsat fără resurse și primește un nou mesaj: „am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească” (v. 9; Ps.33.18, 19). Această văduvă se afla la ultima limită a sărăciei, dar ce conta aceasta pentru Ilie, din moment ce Domnul îi spusese: „acolo”! Această femeie a credinței, pe care Domnul Isus o va cita locuitorilor Nazaretului pentru a-i face să se rușineze (Luca 4.25, 26), va trece printr-o experiență extraordinară. Când Dumnezeu solicită un serviciu (aici, cel de a-l hrăni pe profetul Său), dă în același timp tot ceea ce este necesar pentru împlinirea lui. Trebuie numai să fim gata să facem mai întâi, fără împotrivire, ceea ce El ne-a cerut. Tocmai aceasta ne învață mica turtă, care constituie dovada credinței acestei femei și „cea dintâi roadă” a unei abundențe divine pentru această casă. Apoi sârmana văduvă are o nouă experiență, și mai neobișnuită: cea a morții și a învierii fiului ei. Și gândurile ni se înalță din nou dinspre profet înspre Domnul Isus, înviindu-i pe cei morți. Nu avea și El, într-o zi, să i-l redea pe unicul fiu mamei sale văduve (Luca 7.11-15)?

Domnul, care trei ani mai devreme îi spusese lui Ilie: Du-te, „ascunde-te” (17.3), acum îi poruncește: „Du-te, arată-te lui Ahab” (18.1). Și profetul este la fel de gata să asculte și în acest caz, ca și în celălalt – un exemplu pentru noi, care poate am tinde, conform firii noastre, să ne arătăm sau să ne ascundem când Dumnezeu ne cere tocmai contrariul! Ce făcea Ahab în timpul teribilei secete? Îl vedem preocupându-se mai mult de caii și de catării lui decât de starea de mizerie a poporului său. Obadia, mai-marele casei lui, care se teme mult de Domnul, nu are curajul să se despartă de stăpânul străin de evlavie. Ar fi trebuit să renunțe la avantajul pământesc, chiar dacă, probabil, și-ar fi riscat viața. Asemenea lui Obadia, mulți creștini nu sunt gata să se despartă de lume ca să placă Domnului, deoarece o asemenea opțiune i-ar costa foarte mult! Obadia se umple de teamă când i se cere să-l anunțe pe Ahab că l-a întâlnit pe Ilie. În mod conștient, se mândrește cu ce a făcut pentru cei o sută de profeți; dar, când este vorba să îplinească serviciul simplu pe care Ilie i l-a solicitat, sârmanului Obadia îi lipsește ceea ce la văduva umilă din Sarepta strălucește: încrederea simplă în Cuvântul lui Dumnezeu.

Cât timp seceta și foametea au bântuit țara, Ahab a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l găsească pe profetul pe care-l considera răspunzător de nenorocirea lui Israel. „Tu ești?” – îl întreabă când, în sfârșit, îl găsește – „Tu ești cel care tulbură pe Israel?” Câtă inconștiență aici! „Tu ești acela”, răspunde Ilie, „și casa tatălui tău”, care ai atras această pedeapsă prin păcatele tale. În felul acesta judecă oamenii acestei lumi ... și poate uneori și noi! Când Dumnezeu ne trimite câte o încercare, ne grăbim să-i acuzăm pe oameni și să-i facem răspunzători de ceea ce ni se întâmplă, mai degrabă decât să ne cercetăm pe noi înșine. La cererea lui Ilie, împăratul strânge pe tot Israelul, împreună cu falșii profeți, pe muntele Carmel. Venise timpul ca poporului să i se vorbească cu fermitate și să fie confruntat cu avertismentul: „Până când veți schiopăta de amândouă picioarele? (Sau: Până când veți șovăi între două părți?)” Mai târziu, Isus va vorbi mulțimilor lui Israel în același fel, de pe un alt munte: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni ...” (Matei 6.24). Pentru cititorul care n-a făcut încă o alegere, permiteți-ne să vă repetăm întrebarea lui Ilie: „Până când veți șovăi între două părți”, ... între cei doi stăpâni?

Puși în fața provocării, profeții lui Baal au perseverat zadarnic cu entuziasmul și cu dansurile lor violente. Dumnezeul lor a rămas surd și încă dintr-un motiv foarte întemeiat! (Ps. 115.4-7). Apoi Ilie își începe pregătirile cu un calm și cu o autoritate care contrastează marcant cu toată agitația anterioară. El construiește altarul din douăsprezece pietre, „după numărul semințiilor”, afirmând astfel unitatea poporului. În pofida tristei separări în două împărății, în ochii lui Dumnezeu Israel este încă o singură națiune. Același lucru se aplică astăzi la Biserica Domnului. Deși se află divizată în atâtea denominații, Dumnezeu recunoaște numai o singură Biserică, alcătuită din toți credincioșii. Și noi, de asemenea, trebuie s-o privim în același fel. Când totul este gata pentru arderea-de-tot, Ilie l se adresează lui Dumnezeu: „Răspunde-mi, Doamne, răspunde-mi, și să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești Dumnezeu și că Tu le-ai întors inima înapoi” (v. 37). Dumnezeu răspunde servitorului Său, nu numai trimițând foc, ci și întorcând inima poporului spre El. Ahab asistă la această scenă, urmată de moartea profeților săi, fără să pară că-l interesează altceva decât să mănânce și să bea, în timp ce, de partea lui, omul lui Dumnezeu se roagă din nou ... „și cerul a dat ploaie” (Iacov 5.18).

Cine ar recunoaște mărturia strălucitoare din capitolul precedent în acest om descurajat, fugind de amenințarea unei femei? Dumnezeu nu ne oferă acest detaliu pentru ca să-l judecăm pe prețiosul Său servitor, ci spre învățătura noastră: Omul cel mai remarcabil eșuează în întregime când este lăsat pe seama propriilor resurse (citiți Proverbe 29.25). Lui Ilie nu-i mai rămâne altceva decât disperarea. Totuși, iată cum Dumnezeu Se îngrijește de el. Un gând de preț: chiar atunci când ajungem într-o stare de deprimare sau de iritare, bunătatea Lui nu încetează să se exercite asupra noastră. Spiritul legalist al lui Ilie l-a condus la Horeb (o parte a masivului Sinai), locul unde fusese dată Legea. „Ce faci aici, Ilie?” (v. 9), îl întreabă Domnul. Serioasă întrebare pentru cel care abandonase poporul! Dar răspunsul profetului nu face decât să-i trădeze falsă poziție. El se află acolo pentru a acuza! Chiar dacă Moise, în același loc, mijlocise pentru popor (Exod 32.11), Ilie „se plânge lui Dumnezeu împotriva lui Israel”, cum trist se remarcă în Romani 11.2. Să ne amintim bine lucrul acesta: Să acuzi (fapt care poate lua forma unei informări) înseamnă să faci lucrarea lui Satan (Apocalipsa 12.10). Să mijlocești înseamnă, din contră, să acționezi asemenea Domnului Isus (Romani 8.34).

Contrar cu ceea ce gândea Ilie, mesajul pe care Dumnezeu dorea ca Israel să-l audă nu era cel de judecată. Domnul nu Se afla nici în vânt, nici în cutremurul de pământ, nici în foc. Glasul „puternic”, „plin de măreție” ... și de temut din Psalmul 29.3-9 se îmblânzește pentru a face loc glasului dulce și șoptit al harului. Tot așa, astăzi nu este timpul judecății pentru lume, ci al harului care-l iartă pe păcătos. Dumnezeu poate să-i trezească pe oameni prin dovezi ale puterii Lui, dar numai vocea tandră a harului este în stare să atingă inimile. Din nou este necesar, pentru a-l primi, simțul propriei nimicnicii. Pentru că n-a fost capabil să înțeleagă acest limbaj, Ilie trebuie să fie dat deoparte și Elisei este chemat în locul lui. În ce-L privește, Domnul va ști cum să-l facă pe popor să audă această voce a dragostei. În final, Dumnezeu îl învață pe Ilie încă o lecție. Acesta urcase pe munte crezând că el singur rămăsese credincios. Și coboară având învățat faptul că era numai unul dintre cei șapte mii de oameni pe care Dumnezeu îi păstrase pentru Sine în Israel. Dacă el însuși nu fusese în stare să-i descopere, Dumnezeu, pe de altă parte, îi cunoștea pe fiecare dintre ei (vezi 2 Timotei 2.19).

Domnul îi făcuse cunoscut lui Ilie atât pe succesorul lui Ben-Hadad, împăratul Siriei, cât și pe cel al lui Ahab, împăratul lui Israel (19.15, 16). Dar aceste două personaje se află încă la putere și cap. 20 ne relatează confruntarea care îi așteaptă. Același lucru și pentru lumea de astăzi: îi este acordată o simplă amânare, dar aceasta nu-i împiedică pe oameni, în orbirea lor, să acționeze ca și cum viitorul le-ar aparține. Ei uită că Dumnezeu are propriile gânduri cu privire la lume și că El dirijează cursul istoriei. Și în timp ce își dispută supremația, oamenii sunt deja înlocuiți în consiliul divin prin Împăratul pe care Dumnezeu L-a desemnat: Isus Hristos. Asemenea lui Ilie, credincioșii cunosc, din Cuvânt, aceste gânduri ale lui Dumnezeu cu privire la lume; ei nu trebuie să se lase distrași de evenimentele care agită și care neliniștesc omenirea (Isaia 8.12, 13). În fața provocărilor lui Ben-Hadad, Ahab este lipsit de putere. El ne duce cu gândul la omul care, în condiția lui păcătoasă, se află la mila puternicului său vrăjmaș, diavolul. Oare acesta nu l-a privat pe Adam, în doar câteva momente, de tot ce poseda el în Eden? Dar, prin harul lui Dumnezeu, Satan, omul tare, a găsit în Hristos pe Unul mai tare decât el, care l-a biruit și care „împarte prăzile [luate] de la el” (Luca 11.22).

Ben-Hadad n-a ținut cont de Domnul. În timp ce bea cu cei treizeci și doi de împărați care-l ajutau, planul divin este pus în aplicare. Ne putem întreba de ce Domnul vine în ajutorul imoralului Ahab, când acesta nici măcar nu-L cheamă. Dar nu este tocmai vocea dulce și șoptită a harului cea căreia Dumnezeu vrea să-i încerce din nou virtuțile? Scăpându-l pe Ahab și pe poporul lui, Își propune să le arate că El este încă Dumnezeul lui Israel, cu toate că ei nu-L caută. Sirienilor le va demonstra că nu este nici Dumnezeul munților, nici al câmpiilor, ci „Domnul cerului și al pământului” (Fapte 17.24). Să remarcăm încă două detalii importante în v. 27: Înainte să meargă la luptă, copiii lui Israel sunt aprovizionați. Să nu ne imaginăm că ne putem confrunta cu adversarii noștri fără ca mai întâi să ne fi făcut provizii zilnice de pe paginile Cuvântului. Apoi mica armată a lui Israel trebuie să experimenteze că este fără putere, jalnică în ochii vrăjmașilor ei, „ca două turme mici de capre” înaintea mulțimii care umple țara. Dumnezeu acționează întotdeauna în așa fel încât scăparea pe care o dă El să-l fie atribuită și să-L glorifice. Puterea Lui se desăvârșește în slăbiciune (2 Corinteni 12.9).

Este trist să nu găsim la Ahab nici un sentiment de recunoștință pentru dubla victorie pe care Domnul i-a acordat-o. Din nefericire, cei mai mulți oameni se comportă la fel! Harul lui Dumnezeu îi lasă indiferenți. Disprețuindu-L, ei îl insultă pe Dumnezeu și-și construiesc propria nefericire. Hristos a învins pentru noi un adversar infinit mai puternic și mai crud decât Ben-Hadad cu armata lui. Oare l-am mulțumit noi toți pentru această glorioasă eliberare? Nu numai că nu-l vedem pe Ahab întorcându-se spre Domnul, dar el manifestă și o indulgență culpabilă, cruțându-l pe vrăjmașul lui Dumnezeu și al poporului Său. Mai rău decât atât, îl numește fratele său! Dumnezeu intervine, trimițându-i un alt profet, însă de data aceasta vocea harului lasă loc celei a judecății. Ca și Ahab, ajungem să uităm că lumea se află în vrăjmășie cu Dumnezeu și cu poporul Lui. Dar omenirea este împărțită numai în două familii: cea a lui Dumnezeu și cea a diavolului (Ioan 8.41-44). Ele nu se pot amesteca. Dacă avem binecuvântarea să facem parte din marea familie care-L are pe Dumnezeu ca Tată, atunci toți copiii lui Dumnezeu și numai ei sunt frații și surorile noastre.

Ahab ajunsese foarte aproape să fie jefuit de tot ce avea, de către împăratul Siriei. Nerecunoscător față de Domnul care-i păzise tot, încearcă acum, din lăcomie, să-și prădeze aproapele. Nabot, ca israelit credincios, nu putea să renunțe la moștenirea sa, potrivit cu Levitic 25.23. Arătăm noi aceeași credincioșie, aceeași fermitate, când este vorba să păstrăm moștenirea spirituală lăsată, poate, de părinții noștri? Da, să avem grijă să nu subevaluăm incomparabilele adevăruri biblice care ne-au fost încredințate (1 Timotei 6.20; 2 Timotei 1.14). Din lașitate, mizerabilul împărat o lasă pe soție să acționeze și, sub pretextul autorității împărătești, se înfăptuiește cea mai oribilă nedreptate. Dar Nabot este privilegiat să-L reprezinte pe Unul mai mare decât el. În parabola în care Domnul Isus Se prezintă ca moștenitorul viticultorului, auzim teribilele cuvinte: „veniți să-l omorâm și să luăm în stăpânire moștenirea lui” (Matei 21.38). Sfârșitul aceleiași evanghelii ne arată că și înaintea sinedriului s-au prezentat tot doi martori mincinoși. Acolo, Isus fusese acuzat de blasfemie de către conducătorii poporului (Matei 26.60,65,66), înainte să sufere și să moară „dincolo de poartă” (v. 13; Evrei 13.12).

Asemeni lui Ahab, care își însușește printr-o crimă moștenirea lui Nabot, omul s-a debarasat de Hristos, comportându-se ca și cum lumea îi aparține. Ahab este un exemplu tipic al omului care dorește întotdeauna ceea ce nu are. Copleșit cu bogății, tot ceea ce-l interesa mai mult era via vecinului său. Inima firească este încontinuu nesatisfăcută. Minciuna și uciderea l-au pus pe împărat în posesia obiectului dorinței sale. Iată-l că se ridică și coboară, cu inima veselă, să-și vadă noua sa proprietate. Dar toată plăcerea îi dispare brusc! Cineva, pe care nu-l cunoaște chiar foarte bine, îl așteaptă în via lui Nabot. Este Ilie! Dumnezeu i-a dat misiunea să-l anunțe pe împărat cu privire la pedeapsa dezastruoasă care-l așteaptă. Apoi, pentru prima dată, Ahab dă semne că se smerește. El cunoaște din experiența predecesorilor săi că întotdeauna cuvântul lui Dumnezeu se împlinește. Oare purtarea lui de acum semnifică „o pocăință spre mântuire” (2 Corinteni 7.10)? Nu, după cum ne va arăta în continuare istoria lui. Întotdeauna după roade se judecă adevărata pocăință. Cu toate acestea, Dumnezeu, atent la orice semn de întoarcere, ține cont de atitudinea lui Ahab, suspendându-i temporar pedeapsa (Ezechiel 33.11).

Ben-Hadad nu și-a ținut cuvântul (20.34). A păstrat Ramotul din Galaad. Ahab își propune să-l ia înapoi și își împărtășește gândul său unui ilustru vizitator: Iosafat, împăratul lui Iuda. Și care ar putea fi primul gând referitor la această vizită? Nu este oare îmbucurător să vedem stabilindu-se o prietenie între suveranii acestor două împărății aflate în conflict de atâta timp? Este un pas spre unificare, astăzi la modă în lumea creștină. În realitate, în ochii lui Dumnezeu ea semnifică necredincioșie din partea lui Iosafat. El era împărat la Ierusalim, unde se găsea templul Domnului. Ahab, dimpotrivă, era un idolatru. Și „ce înțelegere”, întreabă apostolul, „are templul lui Dumnezeu cu idoli?” (2 Cor. 6.16). Cum putea împăratul lui Iuda să se uite atâta pe sine, încât să spună: „Eu sunt ca tine ...”? Priviți în ce angrenaj se lasă prins sârmanul Iosafat! Stingherit, îi face câteva remarci timide lui Ahab, dar nu are energia necesară să se opună planurilor acestuia. I-ar fi fost necesar pentru aceasta mai mult curaj decât pentru a merge la război împotriva sirienilor. Cu siguranță, și fiecare dintre noi cunoaște din experiență că cea mai dificilă acțiune, implicând cel mai mult curaj, este adesea un simplu refuz, un refuz de asociere cu răul (Ps. 1.1).

Cei patru sute de profeți au anunțat într-un singur glas ceea ce dorea împăratul. Ce riscă ei? Dacă Ahab câștigă războiul, prezicerea lor se va confirma. Iar dacă nu se va mai întoarce, nici nu le va mai putea face vreun reproș. Alături de acești profeți mincinoși, un singur profet al Domnului, credinciosul Mica, face cunoscut adevărul cu curaj și trebuie să sufere pentru el. Asemeni capitoului 18, și acesta ne pune în gardă cu privire la un pericol: cel de a judeca dacă un lucru este bun sau rău după numărul celor care-l practică. Oamenii de astăzi, asemenea lui Ahab, „își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor” (2 Timotei 4.3). Nu le place să audă vorbindu-se în special despre o judecată eternă, de aceea găsesc, pentru liniștea lor, învățători care le promet că, în final, totul va fi bine. Dar, mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu îi va face de rușine pe toți mincinoșii. Cuvântul Lui este adevărul (Ioan 17.17). Pe Iosafat, lipsa curajului aproape că-l costă viața. L-a urmat pe Ahab, de teama să nu-l supere. Dar acesta din urmă, cu lașitate, a căutat să deturneze atenția adversarilor și a eforturilor lor înspre Iosafat. Însă șiretlicul său nu l-a înșelat pe Domnul, care avea ochii îndreptați asupra unuia dintre împărați pentru a-l scăpa, iar asupra celui alt, pentru a-și împlini judecata necruțătoare (vezi Psalmul 7.12-13).

Domnia lui Iosafat este reluată în detaliu în Cartea 2 Cronici. Ne vom opri totuși aici asupra unui fapt foarte instructiv. Iosafat pregătise o flotă care să meargă la Ofir după aur. Dar mâna lui Dumnezeu îl oprește; vasele îi sunt sfărâmate. Se va încăpățâna el? Dimpotrivă, se va supune! Împăratul lui Israel este gata să-i ofere ajutorul navigatorilor săi, dar de data aceasta știe să-i răspundă „nu”! Oare n-am avut toți experiența unor planuri mari pe care le-am făcut și care au fost reduse la nimic în urma unei singure lovituri, prin împrejurări neașteptate? La fel a fost și cu Iov, care a strigat: „Planurile mele s-au năruit, gândurile dragi ale inimii mele” (Iov 17.11). Ca să facă să ne eșueze asemenea planuri, Dumnezeu Se folosește de diferite mijloace: vreme rea, boală, lipsă de bani, insucces la examen ...! Și acestea sunt întotdeauna dureroase. Dar, în loc să ne tulburăm sau să insistăm, ar fi bine să aflăm mai întâi dacă planurile noastre au avut într-adevăr aprobarea Domnului. Un duh zdrobit are mai multă valoare în ochii Lui decât corăbii sfărâmate. Ultimul paragraf ne duce înapoi la curtea împărătească a lui Israel. Acolo îl vedem pe noul împărat, Ahazia, slujind lui Baal și prosternându-se în fața lui. Aceasta este trista notă finală a cărții 1 Împărați.

clickbible.org